

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17697/2022
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Филиповић, адвокат из ..., против туженог „Wiener Stadische osiguranje“ АД Београд, чији је пуномоћник Ивана Максимовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1722/2021 од 31.05.2022. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1722/2021 од 31.05.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 1722/2021 од 31.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 827/18 од 01.06.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреда претрпљених у саобраћајној незгоди 04.03.2018. године исплати: на име претрпљених физичких болова износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2021. године до исплате, док је захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа од 120.000,00 динара одбијен, те да му на име претрпљеног страха плати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2021. године до исплате, док је захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа од 80.000,00 динара одбијен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 102.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа од 204.500,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2021. године до исплате одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог да се тужилац обавезе да му накнади трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 1722/2021 од 31.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу става првог и другог изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због повреда претрпљених у саобраћајној незгоди 04.03.2018. године исплати: на име претрпљених физичких болова износ од 70.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 30.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 01.06.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у обавезујућем делу става другог изреке, тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име трошкова поступка плати 102.300,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је усвојен захтев туженог за накнаду трошкова поступка и обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 130.842,00 динара. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова жалбеног поступка плати 18.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова за период од пресуђења до извршности пресуде одбијен. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете. По оцени Врховног суда у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, с обзиром на то да се ревизијом оспорава утврђено учињенично стање, а одлука другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева тужиоца заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а одлука другостепеног суда о одбијању тужбеног захтева тужиоца за накнаду нематеријалне штете применом одредби Закона о облигационим односима не одступа од судске праксе о адекватној узрочности. Стога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредбе ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 21.06.2018. године, а вредност предмета спора је 200.000,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан под ношења тужбе, из чега следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда у овом случају није од значаја, у смислу примене одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, јер посебне одредбе Закона о парничном поступку, којима је регулисан поступак у спору мале вредности, искључују право на изјављивање ревизије у том поступку, па специјално правило искључује примену општег правила (члан 467. Закона о парничном поступку).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

С обзиром на то да трошкови одговора на ревизију нису били неопходни, то је на основу члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић